

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ในการนำเสนอวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำเสนอโดยแยกกล่าวเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1. ความหมายและความสำคัญของสมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬา
ทัศนคติต่อวิชาชีพพลศึกษา บุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ทางพลศึกษา

ตอนที่ 2. เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1

สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)

สมรรถภาพทางกายที่ดี เป็นยอดปรารถนาของมนุษย์ และเป็นฐานเบื้องต้นที่จะทำให้
มนุษย์สามารถประกอบภาระกิจในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสร้างผลผลิตได้ใน
ระดับสูง อันจะมีผลไปถึงการพัฒนาประเทศได้อีกด้วย (ฟอง เกิดแก้ว 2517 : 17) ดังนั้น
จึงมีนักการศึกษาด้านพลศึกษาให้ความหมายสมรรถภาพทางกายไว้คือ

คอร์แกน (Corrigan 1969 : 3) ได้ให้ความหมายว่า สมรรถภาพทางกาย
หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการทำงานในชีวิตประจำวัน โดยไม่เหน็ดเหนื่อย

โคซแมน (Kozman 1969 : 2) กล่าวว่า สมรรถภาพทางกายเป็นความสามารถ
ในการทำงานได้นาน ๆ และสามารถรวมพลังทำงานหนัก ๆ ได้โดยมิเหน็ด

คลาร์ค (Clarke 1967 : 14) กล่าวว่า สมรรถภาพทางกาย หมายถึง ความ
สามารถในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่มีความอ่อนเพลียมากเกินไป
และมีพลังงานเพียงพอที่จะใช้ในเวลาว่าง และยามฉุกเฉินได้

มิลเลอร์ (Miller 1969 : 5) ยังกล่าวซ้ำอีกว่า สมรรถภาพทางกาย หมายถึง ความสามารถในการใช้ความแข็งแรง ความเร็ว ความทนทาน และกำลังในการทำงานโดยไม่เหน็ดเหนื่อย และยังสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายในเวลาว่างได้อีกด้วย

นอกจากนี้ จรินทร์ ธานีรัตน์ (2519 : 161) มีความเห็นว่า สมรรถภาพทางกาย หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่แสดงออกมา สามารถควบคุมตนเองได้ดี และรวมถึงความสามารถอื่น ๆ ที่ร่างกายปฏิบัติต่องานหรือภาระกิจต่าง ๆ ได้เป็นเวลานาน ๆ โดยไม่เกิดความเหน็ดเหนื่อยง่าย ๆ และได้ผลดี ไม่เสื่อมประสิทธิภาพ

ฟอง เกิดแก้ว (2523 : 88) ได้กล่าวซ้ำว่า สมรรถภาพทางกาย หมายถึง ความสามารถในการควบคุมการทำงานของร่างกายได้อย่างดี และมีประสิทธิภาพในการทำงานหนักเป็นระยะเวลานานโดยไม่เหน็ดเหนื่อย

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523 : 88) ได้กล่าวซ้ำอีกว่า สมรรถภาพทางกายเป็นความสามารถของร่างกายในการที่จะปฏิบัติหน้าที่ในชีวิตประจำวันในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่มีความเหน็ดเหนื่อยอ่อนคนเกินไป และสามารถส่งมอบกกำลังงานไว้ ใช้ในยามฉุกเฉินและใช้ในเวลารว่างเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิงในชีวิตของตนเองด้วย

องค์ประกอบพื้นฐานของสมรรถภาพทางกาย

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523 : 69 - 71) ได้กล่าวไว้ว่า สมรรถภาพทางกาย มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

1. ความทนทานของร่างกายโดยรวม (Cardiovascular Fitness) เป็นประสิทธิภาพของการทำงานประสานกันระหว่างระบบไหลเวียนโลหิต และระบบหายใจ (Cardiorespiratory efficiency) โดยร่างกายสามารถยืนหยัดที่จะทำงานได้เป็นระยะเวลานาน ได้งานมาก แต่เหน็ดเหนื่อยน้อย เมื่อหยุดงานแล้วร่างกายจะสามารถคืนสู่สภาพปกติได้เร็ว กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้มีความทนทานในด้านนี้ ได้แก่ การวิ่ง 5,000 เมตร 1,000 เมตร หรือวิ่งมาราธอน

2. ความทนทานของกล้ามเนื้อ (Muscular Endurance) เป็นความสามารถของการทำงานของกล้ามเนื้อ เฉพาะส่วนซ้ำซากได้ระยะเวลานาน โดยได้งานมากแต่เหนื่อยน้อย กิจกรรมที่ช่วยทำให้เกิดความทนทานของกล้ามเนื้อเฉพาะ ได้แก่ การดึงข้อหลาย ๆ ครั้ง การดันพื้นหลาย ๆ ครั้ง การทำลูก-หนึ่ง การงอแขนห้อยตัวเป็นระยะเวลานาน ๆ และการนั่ง เป็นรูปตัว "วี" เป็นเวลานาน ๆ

3. พลังหรือกำลังของกล้ามเนื้อ (Muscular Strength) คือความสามารถของกล้ามเนื้อในการหดตัวเพื่อทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดได้อย่างเต็มที่ ในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยกล้ามเนื้อส่วนหนึ่งส่วนใดหรือกล้ามเนื้อของร่างกายหลาย ๆ ส่วนทำงานร่วมกัน เช่น ความสามารถในการจับมือซ้ายหรือขวา การยกน้ำหนัก การดึงไดนาโมมิเตอร์ เป็นต้น

4. พลังติดของกล้ามเนื้อ (Muscular Power) คือความสามารถของกล้ามเนื้อส่วนหนึ่งส่วนใดหรือหลาย ๆ ส่วนของร่างกายในการหดตัว เพื่อทำงานอย่างเร็วและแรงในจังหวะหนึ่งจังหวะใด พลังติดนั้นเป็นผลงานของการหดตัวของกล้ามเนื้อเพียงครั้งเดียวจังหวะเดียว กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับพลังติดของกล้ามเนื้อ ได้แก่ การโยนกระโดดไกล การโยนกระโดดสูง การพุ่งแหลม การทุ่มน้ำหนัก เป็นต้น

5. ความเร็ว (Speed) คือ ความสามารถในการหดตัวหลาย ๆ ครั้งติดต่อกันของกล้ามเนื้อส่วนหนึ่งส่วนใด หรือกล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วนของร่างกายร่วมกัน เพื่อทำงานให้ได้ผล งานมากในเวลาอันรวดเร็ว เช่น การหดตัวเพื่อช่วยให้ร่างกายได้เคลื่อนที่จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ได้อย่างรวดเร็ว กิจกรรมเหล่านี้เช่น การวิ่งระยะทาง 50 เมตร หรือการวิ่งระยะ 100 เมตร

6. ความคล่องตัว (Agility) คือ ความสามารถในการหดตัวของกล้ามเนื้อของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย รวมกันเพื่อให้ร่างกายสามารถเปลี่ยนตำแหน่งและทิศทางในการเคลื่อนไหวได้ด้วยความรวดเร็ว เช่น สามารถนั่งลงและยืนขึ้น สลับกันได้ด้วยความรวดเร็ว การวิ่งกลับตัวไปมาได้ด้วยความเร็ว หรือสามารถที่จะวิ่งกลับตัวไปทางซ้ายทีและขวาทีได้ด้วยความเร็ว เป็นต้น

7. ความอ่อนตัว (Flexibility) คือ ความสามารถในการเหยียดตัวของข้อต่อของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อให้สามารถเคลื่อนไหวได้ในบริเวณที่กว้างที่สุด เช่น การยืนเข้าดึงกัมตัวแตะพื้น การยืนเข้าดึงแอ่นลำตัวหงายหลัง เอามือแตะพื้นไปข้างหลัง

8. การทรงตัว (Balance) คือการที่ประสาธรับความรู้สึกของร่างกายโดยเฉพาะที่อยู่ในกล้ามเนื้อ ข้อต่อ ส่วนในของหู และประสาทตาเพื่อรักษาดุลย์ของร่างกายให้อยู่ในท่าทางต่าง ๆ เช่น การเดินบนเส้นตรงด้วยปลายเท้าต่อกัน การยืนด้วยเท้าเดียวมือทั้งสองกางออกไปทางข้าง เป็นต้น การทรงตัวควรจะได้รับกาฝึกฝนเป็นประจำจึงจะสามารถทรงตัวได้ดีขึ้น

ทักษะทางกีฬา (Sports Skills)

ในปัจจุบัน นักการศึกษาได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนกิจกรรมพลศึกษา ก็เพื่อพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม พื้นฐานของการเรียนพลศึกษา ก็คือ การเรียนทักษะของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนสำคัญในการสร้างสมรรถภาพทางกาย คุณลักษณะต่าง ๆ ตลอดจนการนำไปใช้ในเวลารว่างหรือในอนาคต

ทักษะทางกีฬา (Sports Skills) เป็นความสามารถในการเล่นกีฬาประเภทหนึ่งประเภทใดโดยเฉพาะ เช่น มีทักษะในกีฬาฟุตบอล บาสเกตบอล หรือกีฬาเทนนิส เป็นต้น ในกีฬาแต่ละประเภทมีแบบทดสอบวัดความสามารถในกีฬาประเภทนั้น ๆ โดยเฉพาะ บัลดส์ที่มีความสำคัญต่อกีฬาทุกประเภทคือ สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) ซึ่งผิน (Mean 1952: 2) กล่าวได้ว่า ผู้ที่เล่นกีฬาดีจะต้องเป็นผู้ที่มีสมรรถภาพทางกายดี แต่เนื่องจากกีฬาแต่ละประเภทมีทักษะที่แตกต่างกันไป เข้ามาร่วมอยู่ด้วยจึงต้องมีสิ่งอื่นนอกจากสมรรถภาพทางกาย คือ ความสามารถทางกลไกของร่างกาย (ไพลิน ลุนทรารักษ์ 2516 : 3) เพราะความสามารถทางกลไกของร่างกายเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกันกับการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ และระบบประสาท (Clarke 1967 : 262 - 263) ฉะนั้น ผู้ที่มีความสามารถทางด้านกลไกสูง ย่อมมีทักษะทางกีฬาส่งด้วย

ทักษะทางกีฬา เป็นทักษะที่ต้องอาศัยการทำงานประสานกันของส่วนต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น การทำงานประสานกันของระบบกล้ามเนื้อ กับระบบประสาท นอกจากนั้น ยังมีองค์ประกอบที่จะช่วยให้มีทักษะทางกีฬาดีขึ้น ได้แก่

1. การประสานงานระหว่างประสาทตาและกล้ามเนื้อ การเรียนทักษะทุกประเภทต้องการการทำงานร่วมกันของแขนและตา หรือตาและเท้า เช่น การตีเทนนิส การเตะฟุตบอล

2. ความคล่องแคล่วว่องไว การเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ ต้องการการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว สามารถเปลี่ยนทิศทางได้อย่างรวดเร็ว เช่น การเลี้ยงฟุตบอลหลบลูกคู่ต่อสู้ การหมุนตัว

3. ลังหวะ ในการปฏิบัติต้องมีลังหวะ ความลวยงาม เพื่อให้สามารถปฏิบัติทักษะนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ความถูกต้องของการเคลื่อนไหว การปฏิบัติอย่างถูกต้องจะเพิ่มประสิทธิภาพและทำได้ลวยงาม

5. ความเร็ว ทักษะของทุกกิจกรรมต้องการการประสานงานที่ดีในการเคลื่อนไหว ซึ่งส่งเสริมระดับความเร็วในกีฬาประเภทนั้น ๆ

6. การทรงตัว การทรงตัวที่ดีส่งเสริมการปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง มีการประสานงานดี ทำให้มีทักษะในกีฬาแต่ละประเภทดีขึ้น (วริยา บุญชัย 2523 : 234)

พื้นฐานทักษะที่ดีจะช่วยส่งเสริมให้ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะของกีฬาแต่ละประเภทจะใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายแตกต่างกัน เช่น กีฬาประเภทตีโต้แก่ กอล์ฟ เทนนิส แบดมินตัน ซอฟบอล กีฬาเหล่านี้ จะใช้ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ข้อมือ แขน และไหล่ ในการปะทะกับลูก (Morehouse and Miller 1971 : 49)

กิจกรรมเคลื่อนไหวต่าง ๆ ทางพลศึกษา จะช่วยส่งเสริมการทำงานประสานกันระหว่างประสาทและกล้ามเนื้อ หรือกลไกของทักษะกีฬาต่าง ๆ ปัจจัยต่าง ๆ ที่จะช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านกลไกหรือการทำงานประสานกันของร่างกาย จะเป็นผลประโยชน์ได้ก็ด้วยการฝึกหัดกิจกรรมพลศึกษาเท่านั้น เพราะจะเป็นหนทางนำไปสู่การมีทักษะในการกีฬาดียิ่งขึ้น ทักษะทางกีฬานี้ เราไม่สามารถที่จะทำให้มีขึ้นในระยะสั้น แต่จะต้องใช้เวลาฝึกหัดและกระทำซ้ำๆ เป็นเวลานาน หรือในกิจกรรมบางอย่างอาจจะต้องใช้เวลานานจึงจะสามารถเล่นด้วยความลุ่มกล่นานได้ (วรศักดิ์ เพียรชอบ 2523 : 8 - 9) จากเหตุผลดังกล่าวมาแล้วแสดงว่า สมรรถภาพทางกาย และทักษะทางกีฬาเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางพลศึกษา

ทัศนคติ (Attitude)

คำว่า ทัศนคติ มาจากศัพท์ทางภาษาลาตินว่า แอปตุส (Aptus) ซึ่งตรงกับคำว่า "เหมาะสม" (Fitness) หรือการปรับแต่ง (Adaptedness) และมีนักจิตวิทยา และนักการศึกษาให้ความหมายไว้หลายประการดังนี้

อนาสตาซี (Anastasi 1967 : 3 อ้างถึงใน ประชุมลุ่มย์ อาชวอำรุง และคณะ 2519 : 480 - 482) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสดงออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น เชื้อชาติ ขนบธรรมเนียม ประเพณี หรือสถาบันต่าง ๆ เป็นต้น ทัศนคติไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง แต่สามารถสรุปหาพิง (Infer) จากพฤติกรรมภายนอกที่ต้องใช้ภาษาและไม่ต้องใช้ภาษา

นันทนल्ली (Nunnally 1959 : 300) ได้กล่าวไว้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อวัตถุ แนวความคิด สถาบัน หรือบุคคลในทางบวกหรือลบ

อัลพอร์ท (Allport 1935 : 10 อ้างถึงใน ล่มหวัง พิริยานุวัฒน์ 2524 : 1) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง สภาวะความพร้อมทางจิตและประสาท อันเกิดขึ้นจากประสบการณ์ ซึ่งจะเป็นตัวที่จะกำหนดทิศทาง การตอบสนองของบุคคลที่มีตัวบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง

ฮิลการ์ต (Hilgard 1962 : 564) กล่าวว่าไว้ว่า ทัศนคติ หมายถึง พฤติกรรม หรือความรู้สึกครั้งแรกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ต่อแนวคิด หรือสภาพการณ์ใด ๆ ในทางเข้าหา หรือหนีออกห่าง และเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองในทางที่เอนเอียงไปในลักษณะเดิม เมื่อพบกับสิ่งดังกล่าวอีก

แมคไกวรี (McGuire 1969 : 155 - 156) สรุปไว้ว่า ทัศนคติมีองค์ประกอบอยู่ 3 ด้าน คือ

1. ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive) ซึ่งรวมไปถึงความคิด ความเชื่อที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ
2. ความรู้สึก (Affective) เช่น ความรัก ความโกรธ ความชอบ ไม่ชอบ ต่อสิ่งต่าง ๆ

3. พฤติกรรม (Conative, Action or Behavioral) เป็นการกระทำการ แสดงออกที่สามารถสังเกตได้

ทัศนคติจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อองค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังที่ ไพบูลย์ อินทริยา (2517 : 47 - 49) ให้ความเห็นว่า ทัศนคติจะต้องเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตวิทยาสังคม ซึ่งได้แก่ การรับรู้ การเรียนรู้ และการรับรู้ นั่นเอง ซึ่งหมายความว่า บุคคลจะเรียนรู้สิ่งแวดล้อมรอบกาย เป็นประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกนึกคิดตามที่ตนเองประสบและพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาตามประสบการณ์ที่ตนได้รับนั้น

ทัศนคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ โดยการจัดสภาพการณ์ให้ใหม่ สร้างแรงจูงใจหรือให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องในเรื่องเหล่านั้นใหม่ด้วยเหตุผล ด้วยการกระทำหรือการจัดสภาพแวดล้อมทางสังคมให้ร่วมสัมพันธ์กับบุคคลที่มีทัศนคติที่พึงปรารถนา

จากแนวความคิดดังกล่าว พอจะสรุปความหมายของทัศนคติต่อวิชาชีพพลศึกษาได้ คือ ทัศนคติต่อวิชาชีพพลศึกษา หมายถึง สภาวะความพร้อมของจิตและประสาทที่จะตอบสนองต่อวิชาชีพพลศึกษา ซึ่งอาจจะเป็นในทางบวก หรือทางลบ (Positive) และในทางลบหรือต่อต้าน (Negative) วิชาชีพพลศึกษาถ้าเป็นไปในทางบวกหรือสนับสนุน เรียกว่า มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพพลศึกษา แต่ถ้าเป็นไปในทางลบหรือต่อต้าน เรียกว่า มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาชีพพลศึกษา

ทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพพลศึกษานี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก ความสนใจ ที่มีต่อการพลศึกษา ซึ่งเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในตัวผู้เรียนในด้าน วิชาวิสัย (Affective Domain) ซึ่งสามารถจำแนกระดับของวิชาวิสัยออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. การรับ (Receiving) พฤติกรรมในระดับนี้ ผู้เรียนเห็นความสำคัญของผลของการออกกำลังกาย โดยสามารถบรรยายถึงผลการออกกำลังกายเหล่านี้ เช่น การเพิ่มอัตราการเต้นของชีพจร และการที่เหงื่อออก

2. การสนองตอบ (Responding) พฤติกรรมในระดับนี้ คือ ผู้เรียนปฏิบัติตามระเบียบ และกฎข้อบังคับของการเล่นโดยเคร่งครัดตลอดเวลาของการเล่น

3. การตีค่า (Valuing) พฤติกรรมในขั้นนี้คือ ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแสดงให้เห็นว่า มีความต้องการที่จะปรับปรุงทักษะการกีฬาของตนเองให้ดีขึ้น ด้วยการใช้เวลาในตอนหยุดพักหรือตอนเป็นหลังเลิกเรียน เพื่อฝึกซ้อมทักษะที่ได้เรียนในช่วงเรียนมาแล้ว

4. การจัด (Organization) พฤติกรรมในชั้นนี้คือ ผู้เรียนสามารถกระทำตนให้เป็นนักกีฬาที่ดี

5. คุณลักษณะที่เกิดจากค่านิยม (Characterization) พฤติกรรมในระดับนี้คือ ผู้เรียนเขียนโปรแกรมการรักษาสุขภาพของตนเองพร้อมบอกด้วยว่า เพราะเหตุใดสิ่งนี้มีความสำคัญและจำเป็น (วารศักดิ์ เพียรชอบ 2523 : 96)

กล่าวโดยสรุป หักันคติต่อวิชาชีพพลศึกษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษา ทั้งนี้เพราะหักันคติที่ดีต่อวิชาชีพพลศึกษา ก่อให้เกิดความตั้งใจอยากรู้อยากเห็นในวิชาที่ครู อาจารย์ปลี่ยน เอาใจใส่ในการเรียนอย่างแท้จริง รู้สึกว่าการเรียนพลศึกษาเป็นของสนุก มีคุณค่า และนำไปใช้ในอิริตประจำวัน เมื่อผู้เรียนเกิดความพอใจในสิ่งที่เรียนก็ย่อมจะขวนขวายค้นคว้าความรู้ หมั่นฝึกซ้อม ดังนั้นย่อมจะก่อให้เกิดผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางพลศึกษาด้วย

บุคลิกภาพ (Personlity)

บุคลิกภาพ (personlity) มีรากศัพท์มาจากคำในภาษาละตินว่า เพอร์ซันนา (persona) ซึ่งหมายความว่า หน้ากากที่ตัวละครสวมใส่เวลาออกแสดง เพื่อจะแสดงบทบาทที่ถูกกำหนดให้ (Hurlock 1956 : 531) และนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า "บุคลิกภาพ" ไว้ดังนี้

อลพอร์ต (Allport 1972 : 8) ได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพว่า บุคลิกภาพเป็นหมวดหมู่ของระบบทางจิตที่มีพลังในตัวบุคคล และเป็นตัวกำหนดการปรับตัวของแต่ละบุคคล

เอ็ดเวิร์ดส์ (Edwards 1967 : 261) กล่าวว่า บุคลิกภาพหมายถึง แบบอย่างของความประพฤติของแต่ละบุคคล ซึ่งเกิดจากโครงสร้างทางกายภาพและประสบการณ์ในอดีตอันมีผลต่อโครงสร้างทางอารมณ์ และลักษณะนิสัยของบุคคลนั้น

กิลด์ฟอร์ด (Guildford 1959 : 2-4) ให้คำนิยามของบุคลิกภาพไว้ว่า บุคลิกภาพหมายถึง ลักษณะนิสัย (Traits) ที่รวมกันเป็นแบบฉบับเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล

รัช (Ruch 1965 : 5) ให้ความหมายว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในตัวบุคคล ได้แก่ รูปร่าง ลักษณะภายนอกที่ปรากฏให้เห็น และพฤติกรรมที่แสดงออก รวมทั้งความรู้สึกนึกคิดที่มีอยู่ภายในตน และลักษณะที่เป็นแบบ เฉพาะของแต่ละคน

มัน (Munn 1969 : 98) กล่าวว่า บุคลิกภาพของบุคคลเป็นผลรวมของลักษณะทางพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม และนอกจากนี้ แคทเทล (Cattell 1964 : 509-541) ยังได้เน้นถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมและสังคมที่มีต่อพฤติกรรม และบุคลิกภาพไว้ว่า สถาบันทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพมีหลายสถาบัน ที่สำคัญคือ ครอบครัว โรงเรียน คำสั่งนา พรรคการเมือง และประเทศชาติ

นอกจากนี้ ลูชา สันทรธอม (2520 : 120) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า บุคลิกภาพว่า บุคลิกภาพเป็นคุณลักษณะต่าง ๆ ที่รวมกันในตัวบุคคล และวิธีการแสดงออกจากพฤติกรรม ไม่ว่าจะเห็นว่าพฤติกรรมหรือคุณลักษณะเหล่านั้นจะต้องดีหรือไม่ดี ผิดหรือถูก

ภิญโญ ล่าธรร (2515 : 29 - 33) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ความเป็นตัวของตัวเองของบุคคลในด้านกายภาพ และความต้องการเฉพาะอย่างของบุคคลแต่ละคน ซึ่งไม่มีเหมือนกัน

ธารง บัวศรี (2506 : 32) ได้กล่าวเห็นว่า บุคลิกภาพของบุคคลมิใช่เป็นสิ่งที่เกิดมาพร้อมกับบุคคลทั้งหมด ยกเว้นเพียงรูปร่างหน้าตา สัตว์ของร่างกายแล้ว นอกจากนั้นเกิดจากการฝึกฝน อบรม เรียนรู้ และมีประสบการณ์ภายหลังทั้งสิ้น

จากคำจำกัดความและข้อคิดเห็นดังกล่าว พอจะสรุปได้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลซึ่งได้รับอิทธิพลจากพันธุกรรม และสภาพแวดล้อมประกอบกัน ซึ่งเป็นลักษณะที่แสดงออกให้เห็นด้วยลักษณะทางกาย อารมณ์ ความคิด ความรู้สึก ความสามารถ ประสบการณ์ และการแสดงออก

ซัมเมอร์ และ วอร์เบอร์ตัน (Summer and Warburton 1972 : 9) ได้กล่าวไว้ว่า บุคลิกภาพ และแรงดันทางสังคม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับ คลอโยลีไมเออร์ (Klausmeir 1961 : 28 - 29) ที่กล่าวไว้

ว่า บุคลิกภาพและค่านิยมของบุคคลเป็นตัวที่มีอิทธิพลอย่างหนึ่งที่เป็นตัวกำหนด หรือเกี่ยวข้องกับความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนของแต่ละบุคคล ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าบุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เป็นอย่างมาก

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษา

ผลสัมฤทธิ์จะบอกถึงขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่งซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง (Eysenck and Meili 1972 : 16) ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนที่อาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล โดยตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ (nontesting procedures) เช่น จาก การสังเกต หรือการตรวจการบ้าน ซึ่งต้องอาศัยช่วงเวลาในการประเมินลักษณะหนึ่ง หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนทั่วไป (published achievement tests) ซึ่งมักจะอยู่ในรูปของเกรด (Grade) ที่ได้จากการเรียน เนื่องจากให้ผลเป็นที่น่าเชื่อถือได้มากกว่า (Linvall and Nitko 1967 : 5)

นักการศึกษายอมรับว่า วัดอุปประสงค์เป็นพื้นฐานสำคัญในการวัดและประเมินผล เพราะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน วัดอุปประสงค์จะเป็นเครื่องชี้ให้ทราบว่า จะประเมินผลอะไร และมีวิธีดำเนินการวัดผลและประเมินผลจะทำอย่างไร ดังนั้น สิ่งที่จะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษา จึงมีทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา เช่น ความรู้ ความเข้าใจในกฎ กติกา และยุทธวิธีการเล่น เป็นต้น ส่วนองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา เช่น ทัศนคติ แรงจูงใจ ความสนใจ ค่านิยม และบุคลิกภาพ เป็นต้น ทั้งนี้เพราะการประเมินผลทางพลศึกษาเกิดได้ 2 ทาง คือ มีการทดสอบผู้เรียนโดยตรง เพื่อวัดถึงความสำเร็จตามวัดอุปประสงค์ ได้แก่ การพัฒนาด้านอวัยวะต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงความลุ่มบुरुณ การพัฒนาด้าน Psycho-motor ได้แก่ ทักษะทางกีฬา การพัฒนาด้าน Cognitive คือ ด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการกีฬา และการออกกำลังกาย ส่วนการพัฒนาด้าน Affective คือ ความรู้สึก ทัศนคติ และเห็นคุณค่าของพลศึกษา ซึ่งเป้าหมายของการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา ก็เพื่อวัดความก้าวหน้าของผู้เรียน ซึ่งผลจากการวัดจะทำให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ (เวริยา บุญชัย

เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวทางการเรียนของผู้เรียน นักจิตวิทยาจึงถือเป็นหน้าที่สำคัญที่จะค้นคว้าหาความรู้ที่จะตอบปัญหาเหล่านี้ และพร้อมที่จะนำผลที่ได้ไปช่วยเหลือปรับปรุงหรือป้องกันปัญหาที่มีผลต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด การศึกษาค้นคว้าในระยะแรก ๆ นักวิจัยทางการศึกษามักศึกษาถึงอิทธิพลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเนื่องมาจากองค์ประกอบทางสติปัญญา แต่จากการศึกษาของ ดันแฮม (Dunham 1973 : 69) พบว่า องค์ประกอบทางเข้าวิปัญญา และความถนัด มีอำนาจการพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนจากการหาค่าสัมสัมพันธ์พหุคูณอย่างสูงไม่เกิน .50 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ แมดดอกซ์ (Maddox 1963 : 9) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางเข้าวิปัญญา และความถนัด ประมาณร้อยละ 50 - 60 นอกจากนี้ สัตตาวัลย์ หวังพานิช และ ศิราภรณ์ บุญสูง (2526 : 3) ยังพบว่า ความถนัดทางการเรียนด้านต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา โดยมีความสัมพันธ์สัมพัทธ์พหุคูณอยู่ระหว่าง .17 - .76 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารวิทยาลัยพลศึกษา ยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นที่มีผลต่อปัญหาหรือความถนัด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบที่ได้เกี่ยวข้องกับเข้าวิปัญญา หรือความถนัด คือ สมรรถภาพทางกาย ทักษะทางกีฬาเฉพาะอย่าง และทัศนคติต่อวิชาชีพพลศึกษา รวมทั้งลักษณะบุคลิกภาพที่เหมาะสมว่า จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารวิทยาลัยพลศึกษาอย่างไรบ้าง อันจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน และลอบคัดเลือก ตลอดจนเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพพลศึกษาในอนาคตต่อไปอีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถภาพทางกายและทักษะทางกีฬา

เบอาเจอร์ (Bauer 1962 : 3510) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถผลของการเคลื่อนไหว (Motor Achievement) กับสมรรถผลทางสติปัญญา (Mental Achievement) พบว่า ไม่มีข้อบ่งชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่มีความสามารถทางการเคลื่อนไหว (Motor Capacity) สูง จะมีความสามารถทางสติปัญญาสูง

ฮาร์ท และเชย์ (Hart and Shay 1964 : 348-351) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับความสามารถในการเรียนวิชาการ โดยใช้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จากวิทยาลัยสปริงฟิลด์ (Springfield College) ที่เรียนวิชาเอกพลศึกษา ผลปรากฏว่า

1. คะแนนสมรรถภาพทางกายไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนการเรียนด้านวิชาการ
2. สมรรถภาพทางกายเป็นส่วนประกอบที่ทำให้ผลการเรียนดีขึ้น

ทั้งนี้ ฮาร์ทและเชย์ ได้กล่าวไว้ว่า ถึงแม้สมรรถภาพทางกายจะไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับความสำเร็จด้านวิชาการก็ตาม ก็ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสมรรถภาพทางกายที่ดีเพื่อช่วยให้การเรียนดีขึ้น

กรอสส์ (Gross 1965 : 5713-5714) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของสมรรถภาพทางกายที่มีผลต่อการเรียนรู้ทางกลไกของร่างกาย (Motor Educability) ความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude) และสมรรถผลทางการเรียน (Scholastic Achievement) ของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ผลปรากฏว่า

1. สมรรถภาพทางกายไม่สัมพันธ์กับความถนัดทางวิชาการ และสมรรถผลทางวิชาการ
2. สมรรถภาพทางกายมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ทางกลไกของร่างกาย
3. สมรรถภาพทางกายและการเรียนรู้ทางกลไกมีความสำคัญในการทำนายสมรรถผล

ในการเรียนกิจกรรมทางพลศึกษา

4. ผลการทดสอบความถนัดทางวิชาการ สามารถทำนายสมรรถผลทางการเรียนได้ แต่ใช้ทำนายสมรรถผลในกิจกรรมทางพลศึกษาไม่ได้

ฮอปกินส์ (Hopkins 1972 :3260-A) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางกลไกของร่างกายกับความรู้ความสามารถในวิชาพลศึกษา โดยศึกษาจากนักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 พบว่า ความสามารถทางกลไกของร่างกายมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในทางกีฬาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับในประเทศไทย วัฒนา พุ่มเล็ก (2512 : 69) ได้ทำการเปรียบเทียบองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาริธจุพิาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 232 คน แบ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง 116 คน และนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ 116 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในเรื่องปัญหาสุขภาพ การเงิน ครอบครัว การเรียน การคบเพื่อนเพศเดียวกัน และการคบเพื่อนต่างเพศ โดยที่นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีปัญหาทั้ง 6 ด้านมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง

วรศักดิ์ เพียรชอบ และคณะ (2513 : 8) ได้ทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษา ผลปรากฏว่า

1. สมรรถภาพทางกายจะเพิ่มขึ้นตามอายุ ส่วนสูง และน้ำหนัก
2. สมรรถภาพทางกายกับบุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์กันสูง
3. สมรรถภาพทางกายกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันต่ำ
4. ระหว่างน้ำหนักกับความแข็งแรง และความแข็งแรงกับกำลัง มีความสัมพันธ์กันสูง

สุนทร คันสัจย์ (2514 : 57) ได้ศึกษาถึง สมรรถภาพทางกายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนสาริธจุพิาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างระดับต่าง ๆ 4 ระดับ คือ ประถมต้น ประถมปลาย มัธยมต้น และมัธยมปลาย จำนวน 34, 36, 41 และ 9 คนตามลำดับ โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากการสอบประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2514 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่สัมพันธ์กับสมรรถภาพทางกายในทุกระดับการศึกษา

โพลีน ลุ่มทรารักษ์ (2516 : 4) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางกลไกทั่วไปกับความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอลของนักศึกษาวิทยาลัยอุดรธานี โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา จำนวน 150 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบความสามารถทางกลไกทั่วไปของแมคคลอยด์ และแบบทดสอบความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอลของ จอห์นสัน พบว่า ความสามารถทั่วไปทางกลไกมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำเนา ลั่นสังข์ (2519 : 26-27) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความแข็งแรงกับความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอลโดยส่วนรวม ใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาชาย วิทยาลัยครูสันตบุรี ปีการศึกษา 2518 จำนวน 100 คน ทดสอบความแข็งแรงด้วยเครื่องมือวัดความแข็งแรงของโรเจอร์ส (Rogers P.F.I.) และทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลด้วยแบบทดสอบของพิมพา (Pimpa Basketball Skill Test) ผลปรากฏว่า

1. ความแข็งแรงมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความสามารถทางกีฬาบาสเกตบอล มีความสัมพันธ์กับความแข็งแรงในรายการความลุดอด แรงบีบของมือขวาและมือซ้าย กำลังของหลังและขา การดึงข้อและขยับข้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ระวีวรรณ พันธุ์พาณิชย์ (2514 : 4-5) ได้ทำการวิจัยเรื่องการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติ โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายและแบบทดสอบทางทักษะ ผลปรากฏว่า แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายอย่างเดียว หรือแบบทดสอบทางทักษะอย่างเดียวหรือแบบรวมการทดสอบสมรรถภาพทางกาย และการทดสอบทางทักษะ สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 1 ได้ แต่ไม่สามารถทำนายนักศึกษานหญิงปีที่ 1 ได้

ศุภรัตน์ ลุ่มลุ่มนิล (2517 : 24) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับทักษะกิจกรรมพลศึกษา ซึ่งทักษะกิจกรรมพลศึกษาได้จากคะแนนการทดสอบทักษะแบดมินตัน พบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับคะแนนทดสอบทักษะแบดมินตัน มีความสัมพันธ์กันทางบวก คือ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงหรือต่ำ จะมีคะแนนของการทดสอบทักษะแบดมินตันสูงหรือต่ำด้วย

นอกจากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว กมลทิพย์ ศิริชาติ (2521 : 27-28) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางกลไกของร่างกายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 2 จำนวน 180 คน โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางกลไกของร่างกายของ แบร์โรวี ซึ่งประกอบด้วยรายการต่าง ๆ 6 รายการ คือ อินกระโดดไกล ขว้างลูกบอล วิ่งซิกแซก ลှ่องบอลกระทบแป้น ทุ่มน้ำหนัก 6 ปอนด์ วิ่งเร็ว 60 หลา ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใช้คะแนนเฉลี่ยทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ พบว่า

1. ความสามารถทางกลไกของร่างกายมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01
2. ความสามารถทางกลไกของร่างกาย มีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความสามารถทางกลไกของร่างกาย มีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิรัตน์ ระภาพันธ์ (2522 : 32) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับทักษะกีฬาฟุตบอล โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา สงหวัดมหาสารคาม ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2521 จำนวน 180 คน โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT) และแบบทดสอบทักษะทางกีฬาฟุตบอลของ แมคโดนัลด์ (McDonald Soccer Test) ซึ่งมีหนึ่งรายการ คือ การเตะบอลเข้าฝามงในเวลา 30 วินาที พบว่า มีแบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย 3 รายการเท่านั้น ที่สัมพันธ์กับทักษะกีฬาฟุตบอล คือ วิ่ง 50 เมตร วิ่งเก็บของ และอินกระโดดไกล

ลัมเกียรติ ลุขนันตพงศ์ (2523 : 30-31) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางกลไกของร่างกาย กับสมรรถภาพสมอง โดยกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2522 จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 100 คน โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางกลไกของร่างกายของ แมคคลอย (McCloy's General Motor Ability Test) ซึ่งประกอบด้วยรายการต่าง ๆ ห้ารายการ คือ ดิ่งซ้อ วิ่ง 50 เมตร อินกระโดดไกล วิ่งกระโดดสูง ขว้างลูกบอลกระทบบอลไกล ส่วนแบบทดสอบสมรรถภาพสมอง (Primary Mental Ability Test) ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัย

ศรัณกรินทร์ วิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบด้านตัวเลข ด้านภาษา ด้านความจำ ด้านมิติสัมพันธ์ และด้านการรับรู้ทางสายตา ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถทางกลไกของร่างกายไม่สัมพันธ์กับสมรรถภาพทางสมอง แต่ความสามารถทางกลไกของร่างกายมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับสมรรถภาพสมองด้านการรับรู้ทางสายตาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถทางกลไกของร่างกายด้านความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขน ไม่สัมพันธ์กับสมรรถภาพสมอง แต่ความสามารถทางกลไกของร่างกายด้านความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขน มีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับสมรรถภาพสมองด้านการรับรู้ทางสายตาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถทางกลไกของร่างกายด้านกริยาประ เภทถู่และลาน ไม่สัมพันธ์กับสมรรถภาพสมอง

ปัญหา สัมบูรณ์ศิลป์ (2520 : 86-89) ได้ทำการวิจัยเรื่องการหาความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายและทักษะกับผลการเรียนพลศึกษา ภาคปฏิบัติของนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ชั้นปีที่ 1 ปรากฏผลดังนี้

1. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายและแบบทดสอบทักษะทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษาภาคปฏิบัติของนักศึกษาชาย ได้ ($R = .6917$)

2. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายอย่างเดียว ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาภาคปฏิบัติของนักศึกษาชายได้ ($R = .6305$)

3. แบบทดสอบทักษะอย่างเดียว ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา ภาคปฏิบัติของนักศึกษาชาย ได้ ($R = .6305$)

4. แบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาบาสเกตบอลของนักศึกษาหญิงได้ ($R = .4890$)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์

โบว์เยอร์ (Bovyer 1963 : 282-286) ได้ศึกษาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความสนใจเป็นนักกีฬา ในเด็กชั้นประถมศึกษาที่ 4-5-6 จำนวน 213 คน ด้วยวิธีแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม โรงเรียนละกลุ่ม กลุ่มแรกให้เรียนกีฬา 12 ประเภท อีกกลุ่มหนึ่งเรียนกีฬาไม่ถึง 12 ประเภท แล้วให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มตอบข้อเขียนเพื่อแสดงความเข้าใจในเรื่องความสนใจเป็นนักกีฬา พบว่า

1. นักเรียนสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางด้านความคิด การแสดงความเข้าใจในเรื่องความสนใจเป็นนักกีฬา
2. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างชั้นแล้ว แต่ละชั้นมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องความสนใจเป็นนักกีฬาแตกต่างกัน แต่นักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นเดียวกันจะมีความรู้ความเข้าใจที่คล้ายคลึงกัน
3. นักเรียนที่อยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะพูดถึงความสนใจเป็นนักกีฬาในด้านมีมนุษยสัมพันธ์ได้ละเอียดลึกซึ้งกว่านักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
4. การเล่นจะช่วยให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ ถ้าเป็นการเล่นที่ดี ภายใต้อาการ กติกา จะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องความสนใจ เป็นนักกีฬาได้ลึกซึ้ง

จากการศึกษาของ ฮิลล์ (Hill 1971 : 771) เกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาในรัฐ อาร์แกนซอร์ (Arkansas) โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 969 คน จาก 21 โรงเรียน พบว่า ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษามีความสัมพันธ์กับการให้ความรู้ในวิชาพลศึกษา ทักษะของนักเรียน จำนวนหน่วยกิตที่เรียนวิชาพลศึกษา และโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษา

ในปีเดียวกัน เฮฟเวิร์น (Heavern 1971 : 452-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการพลศึกษาและกิจกรรมในเวลาว่างของแม่ชีในโรงเรียนเมือง นาซาเรธ (Nazareth) โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 528 คน ผลปรากฏว่า ในด้านทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง มีทัศนคติในทางบวกกับการพลศึกษา และจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทัศนคติและกิจกรรมการกีฬา พบว่า มีความสัมพันธ์กับพื้นฐานการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ฮอทจาติ (Hojjati 1980 : 982-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษา หลังจากการเรียนกิจกรรมพลศึกษา ซึ่งจะมีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาในเวลาว่าง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนเกรด 10 และ 12 ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อวิชาพลศึกษาถึง 3 ใน 4 ของนักเรียนทั้งหมด
2. มีความแตกต่างของทัศนคติเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมแต่ละอย่างมีโอกาสนำมาซึ่งทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาไม่เท่ากัน
3. นักเรียนในชั้นเกรด 12 มีทัศนคติดีกว่านักเรียนในชั้นเกรด 10
4. นักเรียนผู้ชายมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษามากกว่านักเรียนผู้หญิง
5. นักเรียนชายมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาดีกว่านักเรียนหญิง

วรรณ พรมบุรุษย์ (2513 : 35-38) ได้ศึกษาถึงผลต่างของการเรียนระดับมัธยมศึกษาปีการศึกษา 2511 ของนักเรียนที่เป็นนักกีฬาของโรงเรียน และไม่ใช่นักกีฬา ในจังหวัดพระนคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน จาก 9 โรงเรียน พบว่า

1. การสนใจสิ่งๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนและส่งเสริมบทเรียน กลุ่มผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬาน่าสนใจมากกว่ากลุ่มนักกีฬา
2. การได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น เพื่อน ครูอาจารย์ ในด้านการเรียน และการสนับสนุนชักจูงให้สนใจในบทเรียนจากบิดามารดา และผู้ปกครอง ทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน
3. ในเรื่องการเอาใจใส่บทเรียน การขอคำปรึกษาจากครู อาจารย์ ตลอดจนความพอใจในบทเรียนที่ได้รับจากครู อาจารย์ ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ใกล้เคียงกัน
4. ผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬา พอใจชีวิตที่บ้านและที่โรงเรียนมากกว่านักกีฬา แต่สำหรับงานอดิเรก นักกีฬาชอบมากกว่าผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬา
5. ทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา แต่กลุ่มนักกีฬาเชื่อว่า การกีฬาทำให้คนฉลาดขึ้น ใจเย็น รู้สึกเสียสละ มีความรับผิดชอบ เชื่อเพื่อ รู้จักอภัย และฟังความคิดเห็นจากคนอื่น ส่วนผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬาเชื่อว่า การกีฬาทำให้คนเป็นคนว่องไว เข้ากับเพื่อนหรือคนอื่นได้ง่าย แฉียงแรง สดชื่น อุดมทุน แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ควบคุมอารมณ์ได้ดี เป็นคนเปิดเผย และกว้างขวาง

ในที่สุดมา หลุ่ย อติชาติพงษ์ (2514 : 31-33) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบ ความรู้ในวิชาพลศึกษาและทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา ระหว่างนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชา การศึกษา และ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน จังหวัดพระนคร ผลปรากฏว่า คำสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้ในวิชาพลศึกษากับทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่า นักศึกษาวิทยาลัยครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรุณ ทองใส (2521 : 42-43) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร โดย ใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่ายลำัญ และส่ายอาชีวศึกษา ทั้งชายและหญิง จำนวน 660 คน จาก 22 โรงเรียน ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. นักเรียนชายและหญิงมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่ายลำัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร เจตคติที่มีต่อวิชาพลานามัยมีความสัมพันธ์แบบสลับกันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัยอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนชายและหญิงมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่ายอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร เจตคติที่มีต่อวิชาพลานามัย มีความสัมพันธ์แบบตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัยอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โฆสิต แจ็งลกุล (2525 : 39) ได้ทำการศึกษาวิจัยถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อ วิชาพลศึกษากับสมรรถภาพทางกายของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดขอนแก่น โดยใช้ กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและหญิง จำนวน 435 คน จาก 9 โรงเรียน ผลการวิจัย พบว่า ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับสมรรถ ภาพทางกาย และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ $r = .731$ และ $r = .692$ ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า นักเรียนที่ มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา จะมีสมรรถภาพทางกายดีด้วย

บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีผู้นำแบบสำรวจบุคลิกภาพ ซี พี ไอ (CPI) เป็นเครื่องมือในการหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

โบว์แมน และ แมททิว (Bowman and Matthews อ้างถึงใน Gough 1960 : 209) ได้หาความแตกต่างของบุคลิกของนักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษา กับนักเรียนที่ต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน (Drop out) ซึ่งเป็นนักเรียนชั้น (Grade) 10 ผลปรากฏว่า กลุ่มที่เรียนจบชั้นมัศึกษามีบุคลิกภาพด้านความล่าช้าที่จะบรรลุถึงสถานการณ์ (Cs) การเจริญวัยทางสังคม (So) ความรับผิดชอบ (Re) การวางตนตามเกณฑ์ของสังคม (Cm) สัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องตามผู้อื่น (Ac) สัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องพึ่งตนเอง (Ai) และด้านประสิทธิภาพทางสติปัญญา (Ie) สูงกว่ากลุ่มที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน

แมกซ์เวลล์ (Maxwell อ้างถึงใน Gough 1960 : 211) ก็ได้ศึกษาเช่นเดียวกับโบว์แมนและแมททิว แต่กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น 9 - 12 ผลปรากฏว่า นักเรียนชายที่เรียนสำเร็จ มีคะแนนบุคลิกภาพสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนไม่สำเร็จ ในด้านความมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do) ความล่าช้าที่จะบรรลุสถานการณ์ (Cs) การวางตัวในสังคม (Sp) การยอมรับตนเอง (Sa) ความรู้สึกที่ตนเองมีความเป็นอยู่ดี (Wb) ความรับผิดชอบ (Re) การเจริญวัยทางสังคม (So) ความอดทน (To) การวางตนตามเกณฑ์ของสังคม (Cm) สัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องตามผู้อื่น และพึ่งตนเอง (Ac และ Ai) ประสิทธิภาพทางสติปัญญา (Ie) สำหรับนักเรียนหญิงที่เรียนสำเร็จมีคะแนนบุคลิกภาพสูงกว่าพวกที่เรียนไม่สำเร็จในด้านความรู้สึกที่ตนเองมีความเป็นอยู่ดี (Wb) ความรับผิดชอบ (Re) การเจริญวัยทางสังคม (So) การยอมรับตนเอง (Sa) ความอดทน (To) การวางตนตามเกณฑ์ของสังคม (Cm) สัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องตามผู้อื่น และที่พึ่งตนเอง (Ac และ Ai) ประสิทธิภาพทางปัญญา (Ie)

แฟลเออร์ดี และ รุทเซล (Flaherty and Reutzel 1965 : 409-410) ได้ศึกษาเพื่อหาลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน และนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยเมาท์เมอริซี (Mount Mercy College) พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ได้คะแนน

บุคลิกภาพสูงด้านความมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do) การยอมรับตนเอง (Sa) ความรับผิดชอบ (Re) ผลสัมฤทธิ์ในสถานการณ์ที่ต้องตามผู้อื่น (Ac) ประสิทธิภาพทางสติปัญญา (Ie) มากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

วัตสัน (Watson 1967 : 10-12) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ ความถนัดทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยไอโอวา โดยแบ่งตัวอย่าง เป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มปกติกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่ประสบความล้มเหลวในการปรับตัว กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่ประสบความล้มเหลวในการปรับตัวเช่นกัน แต่กำลังศึกษาอยู่สูงกว่าชั้นปีที่ 1 ขึ้นไป ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 ความถนัดทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและบุคลิกภาพในด้านสัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องพึ่งตนเอง (Ai) กับด้านประสิทธิภาพทางสติปัญญา (Ie) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 กลุ่มที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมพันธ์กับบุคลิกภาพด้านการควบคุมตนเอง (Cs) ความรู้สึกว่าคุณมีความเป็นอยู่ดี (Wb) ความอดทน (To) สัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องพึ่งตนเอง (Ac) และประสิทธิภาพทางสติปัญญา (Ie) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กลุ่มที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมพันธ์กับบุคลิกภาพในด้านความมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do) การยอมรับตนเอง (Sa) ความอดทน (To) สัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องพึ่งตนเอง (Ai) ประสิทธิภาพทางสติปัญญา (Ie) และการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Py) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สำหรับในประเทศไทยนั้น พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2517 : 64) ได้ทำการศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ผลปรากฏว่า บุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับนักเรียนในส่วนกลางมี 6 ลักษณะ คือ ความสามารถที่จะบรรลุสถานการณ์ (Cs) การชอบสังคม (Sy) ประสิทธิภาพทางสติปัญญา (Ie) การมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do) การยอมรับตนเอง (Sa) และสัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องพึ่งตนเอง (Ai) สำหรับนักเรียนในส่วนภูมิภาคมี 5 ลักษณะ คือ ด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do) ความรับผิดชอบ (Re) การวางตนตามเกณฑ์ของสังคม (Cm) และสัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องพึ่งคนอื่น (Ac) และประสิทธิภาพทางสมอง (Ie)

ในปีต่อมา. ยวดี ฤชา (2518 : 59-61) ได้ศึกษาถึงสัมพันธภาพระหว่าง บุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีสุดท้ายของมหา วิทยาลัยมหิดล ปรากฏผลดังนี้

1. ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาแพทย์ศาสตร์ รามาริบตี คือ การสร้าง ความประทับใจให้กับผู้อื่น (Gi) สัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ที่ต้องตามผู้อื่น และต้องพึ่งตนเอง (Ac และ Ai) สำหรับบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ คือ ความล้มเหลวที่จะบรรลุถึงสถานการณ์ (Cs)
2. ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะ เกษศาสตร์ คือ บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบ (Re) ส่วนความล้มเหลวที่จะบรรลุถึงสถานการณ์ (Cs) มีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์
3. ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะกษัตริ แพทย์ศาสตร์ คือ บุคลิกภาพด้านการยอมรับตนเอง (Sa) ส่วนด้านการสร้าง ความประทับใจให้กับ ผู้อื่น (Gi) มีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์
4. ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาคณะลำธารณ ลุ่ยศาสตร์ คือ บุคลิกภาพด้านการวางตนตามเกณฑ์ของสังคม (Cm) ส่วนด้านการควบคุมตนเอง (Sc) และการสร้าง ความประทับใจให้กับผู้อื่น (Gi) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางลบ
5. ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษา คณะเทคนิคการแพทย์ คือ การวางตนตามเกณฑ์ของสังคม (Cm)
6. ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนัก ศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ คือ บุคลิกภาพด้านการยอมรับตนเอง (Sa) และสัมฤทธิ์ผลในสถานการณ์ ที่ต้องพึ่งตนเอง (Ai)

สุมาลี อัครศักดิ์สกุล (2523 : 75) ได้ทำการศึกษาเพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ผล สัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษาพยาบาลในกรุงเทพมหานคร จากแบบสำรวจบุคลิกภาพ ซี พี ไอ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาพยาบาลจำนวน 1,117 คน ผลปรากฏว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่เป็นตัว พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลได้ดีที่สุดคือ บุคลิกภาพด้านความอดทน (To) และด้านการมีอำนาจเหนือผู้อื่น (Do)

จากรายงานการวิจัยที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พร้อมทั้งจากแนวความคิดต่าง ๆ ในตอนที่ 1 ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้วว่า จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างไรบ้าง อันจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน และการลอบคัดเลือก ตลอดจนเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักศึกษาที่พึงประสงค์ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย